

Warszawa, dnia 4 lipca 2016 r.

Krajowa Rada Radiofonii
i Telewizji

DBF-WA. 92.39616. 5.2016

reprezentowana przez:

Decyzja nr 1/GL

Na podstawie art. 10, art. 10a ustawy z dnia 02 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 poz. 584 z późn. zm.), art. 104, art. 107 kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 poz. 23 z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku , który wpłynął do Organu w dniu 17 maja 2016 r., w przedmiocie wydania interpretacji co do sposobu i zakresu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej,

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji uznaje za **nieprawidłowe stanowisko Wnioskodawcy** zgodnie z którym obowiązek uiszczania opłat abonamentowych na podstawie ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych nie powstaje za samo posiadanie urządzeń zakwalifikowanych jako odbiorniki telewizyjne lub radiofoniczne jeżeli odbiorniki te nie są faktycznie używane do odbioru programu oraz nie są w stanie umożliwiającym

natychmiastowy odbiór programu, lecz są używane w innym celu np. odbioru telewizji internetowej.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 02 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorcy przysługuje prawo do złożenia do właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej wniosku o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie. Udzielenie interpretacji następuje w drodze decyzji, od której przysługuje odwołanie. Interpretacja zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska w sprawie wraz z uzasadnieniem prawnym oraz pouczeniem o prawie wniesienia środka zaskarżenia.

Wniosek o wydanie interpretacji podlega opłacie w wysokości 40 zł, którą należy wpłacić w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku. W razie nieuiszczenia opłaty w terminie wniosek pozostawia się bez rozpatrzenia. W przypadku wystąpienia w jednym wniosku o wydanie interpretacji odrębnych stanów faktycznych lub zdarzeń przyszłych pobiera się opłatę od każdego przedstawionego we wniosku odrębnego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego. Opłatę od wniosku uiszcza się na rachunek organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej, właściwych do wydania interpretacji albo, jeżeli istnieje taka możliwość, gotówką w kasie tego organu lub jednostki. Stosownie do art. 10a ust. 2 i 3 ww. ustawy interpretacja nie jest wiążąca dla przedsiębiorcy, jednakże przedsiębiorca nie może być obciążony jakimikolwiek daninami publicznymi, sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do uzyskanej interpretacji. Interpretacja jest wiążąca dla organów administracji publicznej lub państwowych jednostek organizacyjnych właściwych dla przedsiębiorcy i może zostać zmieniona wyłącznie w drodze wznowienia postępowania. Nie zmienia się interpretacji, w wyniku której nastąpiły nieodwracalne skutki prawne.

Opłata abonamentowa jako przymusowe i bezzwrotne świadczenie o charakterze publicznoprawnym stanowi daninę publiczną przeznaczoną na cele publiczne związane z finansowaniem misji publicznej radia i telewizji. Zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 6a ustawy o dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji do zadań Krajowej Rady należy w szczególności ustalanie, na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 kwietnia 2005 r.

o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1204 oraz z 2015 r. poz. 1324), wysokości opłat abonamentowych. W związku z powyższym organem uprawnionym do wydania interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę opłaty abonamentowej jest Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji.

W dniu 17 maja 2016 r. wpłynął do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji wniosek [REDAKTOR] Wniosek został podpisany przez pełnomocnika [REDAKTOR] Do wniosku dołączono kopię pełnomocnictwa udzielonego przez spółkę [REDAKTOR] [REDAKTOR] wraz z informacją z Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego. W związku ze stwierdzonymi brakami organ wezwał pismem z dnia 30 maja 2016 r., nr DBF-WA.92.39616.1.2016 pełnomocnika Wnioskodawcy o przesłanie oryginału pełnomocnictwa lub urzędowo poświadczonego odpisu pełnomocnictwa. Wezwaniem z dnia 30 maja 2016 r., nr DBF-WA.92.39616.1.2016 organ wezwał pełnomocnika o przesłanie potwierdzenia uiszczenia opłaty skarbowej z tytułu złożonego pełnomocnictwa z dnia 05 kwietnia 2016 r. Ponadto kolejnym wezwaniem z dnia 30 maja 2016 r., nr DBF-WA.92.39616.2.2016 organ wezwał pełnomocnika Wnioskodawcy do uiszczenia opłaty w wysokości 240 złotych (po 40 złotych od każdego z sześciu przedstawionych we wniosku odrębnych stanów faktycznych/zdarzeń przyszłych). Pełnomocnik Wnioskodawcy pismem z dnia 14 czerwca 2016 r. w odpowiedzi na powyższe wezwania przesłał notarialnie poświadczony odpis pełnomocnictwa, potwierdzenie dokonania opłaty 240 złotych oraz potwierdzenie dokonania opłaty 17 złotych.

Wnioskodawca przedstawił następujący stan faktyczny:

[REDAKTOR] prowadzi działalność w zakresie sportu i rekreacji. Spółka jest posiadaczem szeregu zarejestrowanych odbiorników telewizyjnych oraz odbiorników radiowych używanych w ramach prowadzonej przez siebie działalności. Spółka jest również posiadaczem sprzętu fitness, który może posiadać funkcjonalność odbioru programu.

Strona w piśmie z dnia 17 maja 2016 r. w jednym z opisanych stanów faktycznych dokonuje interpretacji przepisów prawa związanych z określeniem obowiązku rejestracji

i ponoszenia opłat abonamentowych za samo posiadanie urządzeń zakwalifikowanych jako odbiorniki telewizyjne lub radiofoniczne jeżeli odbiorniki te nie są faktycznie używane do odbioru programu oraz nie są w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, lecz są używane w innym celu np. odbioru telewizji internetowej.

Organ zważył co następuje:

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji mając na uwadze powyższe stwierdza za nieprawidłowo dokonaną przez wnioskodawcę w powyższym zakresie interpretację przepisów prawa.

Zgodnie z art. 2 ust. 1, ust. 2 i ust. 4 ustawy o opłatach abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych oraz telewizyjnych pobiera się opłaty abonamentowe. Domniemywa się, że osoba, która posiada odbiornik radiofoniczny lub telewizyjny w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, używa tego odbiornika. Opłatę abonamentową uiszcza się za każdy odbiornik radiofoniczny i telewizyjny, z wyjątkami określonymi w ustawie. Wnioskodawca w przedstawionym stanie faktycznym wskazuje na brak obowiązku uiszczania opłat abonamentowych za samo posiadanie urządzeń zakwalifikowanych jako odbiorniki telewizyjne lub radiofoniczne jeżeli odbiorniki te nie są faktycznie używane do odbioru programu oraz nie są w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, lecz są używane w innym celu np. odbioru telewizji internetowej.

W świetle ustawy o opłatach abonamentowych za używanie odbiornika telewizyjnego czy radiofonicznego pobiera się opłatę abonamentową. Ustawodawca wprowadził w powyższym zakresie domniemanie zgodnie z którym przyjmuje się, iż używanie odbiornika telewizyjnego czy radiofonicznego w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu jest tożsame z jego posiadaniem. Wobec czego w świetle przepisów ustawy o opłatach abonamentowych samo posiadanie odbiornika telewizyjnego lub radiofonicznego w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu zobowiązuje posiadacza do uiszczania opłat abonamentowych. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 20 sierpnia 2015 r., sygn. akt VI SA/Wa 296/15 „Zgodnie z art. 2 ust. 1 i 2 u.o.a. za

używanie odbiorników radiofonicznych oraz telewizyjnych pobiera się opłaty abonamentowe. Domniemywa się, że osoba, która posiada odbiornik radiofoniczny lub telewizyjny w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, używa tego odbiornika. Co do zasady opłatę abonamentową uiszcza się za każdy odbiornik radiofoniczny i telewizyjny (ust. 4 art. 2 u.o.a.). Z językowej wykładni powołanych przepisów wynika, że ich adresatem jest posiadacz odbiornika radiofonicznego lub telewizyjnego, który w sytuacji jego używania, zobowiązany jest do uiszczania opłaty abonamentowej. Przy czym "używanie" objęte jest domniemaniem zakładającym, że w sytuacji, gdy odbiornik znajduje się w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, to jest on używany przez jego posiadacza."

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyroku z dnia 22 lutego 2013 r., sygn. akt VI SA/Wa 2241/12 wskazał, iż „*Przy czym należy zwrócić uwagę, że posiadanie w rozumieniu u.o.a. zostało określone, jako stan faktyczny rozpatrywany w oderwaniu od prawa własności, a "używanie" objęte jest domniemaniem zakładającym, że w sytuacji, gdy odbiornik znajduje się w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, to jest on używany przez jego posiadacza.*” W związku z czym jeżeli odbiornik telewizyjny lub radiowy w rozumieniu art. 2 ust. 7 ustawy o opłatach abonamentowych posiada możliwość natychmiastowego odbioru programu to podlega obowiązkowi rejestracji, poza przypadkami ustawowego wyłączenia tego obowiązku. Art. 2 ust. 2 ustawy o opłatach abonamentowych wskazuje, iż odbiornik telewizyjny musi być w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu. Domniemywa się, że osoba, która posiada odbiornik radiofoniczny lub telewizyjny w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, używa tego odbiornika.

Zgodnie z art. 2 ust. 7 ustawy o opłatach abonamentowych odbiornikiem radiofonicznym albo telewizyjnym, w rozumieniu przepisów niniejszej ustawy, jest urządzenie techniczne dostosowane **do odbioru programu**. Wnioskodawca przedstawił sprzeczny opis faktyczny z jednej strony wskazując, iż odbiornik telewizyjny lub radiowy nie jest używany do odbioru programu oraz nie jest w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, a z drugiej strony wskazując, iż odbiornik telewizyjny lub radiowy jest wykorzystywany do innych celów takich jak np. wyświetlanie telewizji internetowej. W tym miejscu dla prawidłowego ustalenia czy odbiornik telewizyjny lub radiowy jest używany do innego celu aniżeli odbiór programu oraz czy odbiornik jest w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, należy za każdym razem indywidualnie ocenić powyższe przesłanki. Wnioskodawca dla przykładu wskazał, iż tym innym celem może być

wykorzystanie odbiornika telewizyjnego lub radiowego do odbioru telewizji internetowej. Należy podkreślić, iż wykorzystywanie odbiornika do wyświetlania telewizji internetowej nie potwierdza, iż urządzenie techniczne jest niedostosowane do odbioru programu oraz nie jest w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu. Zgodnie z art. 4 ust. 6 ustawy o radiofonii i telewizji programem jest uporządkowany zestaw audycji, przekazów handlowych lub innych przekazów, rozpowszechniany w całości, w sposób umożliwiający jednoczesny odbiór przez odbiorców w ustalonym przez nadawcę układzie. Program jako uporządkowany zestaw audycji, przekazów handlowych lub innych przekazów, rozpowszechniany w całości w sposób umożliwiający jednoczesny odbiór przez odbiorców w ustalonym przez nadawcę układzie może być również udostępniany za pomocą sieci internetowej.

Wnioskodawca w przedstawionym stanie faktycznym wskazuje na brak obowiązku uiszczania opłat abonamentowych za samo posiadanie urządzeń zakwalifikowanych jako odbiorniki telewizyjne lub radiofoniczne jeżeli odbiorniki te nie są faktycznie używane do odbioru programu. Ponownie należy wyjaśnić, iż zgodnie art. 2 ust. 7 ustawy o opłatach abonamentowych odbiornikiem radiofonicznym albo telewizyjnym, w rozumieniu przepisów niniejszej ustawy, jest urządzenie techniczne dostosowane do odbioru programu. Natomiast art. 2 ust. 2 ustawy o opłatach abonamentowych wskazuje, iż **domniemywa się**, że osoba, która posiada odbiornik radiofoniczny lub telewizyjny w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, używa tego odbiornika.

W związku z powyższym tylko prawidłowa ocena przesłanek art. 2 ust. 2 i art. 2 ust. 7 ustawy o opłatach abonamentowych w kontekście zaistniałego stanu faktycznego daje podstawy do określenia obowiązku uiszczania opłat abonamentowych na podstawie ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

Zgodnie z art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego stronie postępowania przysługuje prawo do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w terminie czternastu dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Otrzymują:

1. strona
2. a/a

Z up. KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI
Naczelnik Wydziału Abonamentu RTV

Grzegorz Łaszczysz